

ΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Μάνα τών αναμνήσεων, καλή μέσ στίς καλές μου,
“Ω έσύ, όλη μου ή χαρά! όλη μου ή έγνοια έσύ!
Θά τή θυμάσαι τών βαθιών χαδιών τήν τρυφεράδα,
Τή γλύκα τής φωτιᾶς, τήν αποβραδινή όμορφάδα,
Μάνα τών αναμνήσεων, καλή μέσ στίς καλές!

Τά βράδια από τή δυνατή τή θράκα φωτισμένα.
Τά βράδια από τούς ρόδινους καπνούς τ’ άχνουτυμένα·
Γλυκιά πού μου ήτανε ή καρδιά σου, ό κόρφος σου άπαλός!
Πολλές φορές άθάνατα λόγια έχουμε είπωμένα,
Τά βράδια από τή δυνατή άνθρακιά τά φωτισμένα.

“Ω τί ώραῖος πού τά ζεστά τ’ απόβραδα είναι ό ήλιος!
Πόσο βαθύ τό διάστημα, τί δυνατή ή καρδιά!
Γέροντας, ώ ποθοκρατόρισά μου, πρós έσένα,
Του αίμάτου σου έλεγα πώς αναπνέω τήν εὐωδιά.
“Ω τί ώραῖος πού τά ζεστά τ’ απόβραδα είναι ό ήλιος!

“Η νύχτα όλο καί γίνονταν σά φράχτης σκοτεινή.
Καί μέσ στά θάμψη έμάντενε ή ματιά μου τή ματιά σου.
Κι έπινα τήν ανάσα σου, ώ φαρμάκια, ώ γλυκασμοί!
Ένω τά πόδια έκοίμιζες στά στοργικά μου χέρια.
“Η νύχτα όλο καί γίνονταν σά φράχτης σκοτεινή.

Ξέρω τήν τέχνη τίς γλυκές στιγμές ν’ αναπολῶ,
Καί τά παλιά μου ξαναζῶ γεртός στά γόνατά σου.
Τί, άλλου άπ’ τήν τρυφερή καρδιά σου, άπ’ τ’ άπαλό
Κορμί σου, νά ζητῶ γιατί τά λαγγερά σου κάλλη;
Ξέρω τήν τέχνη τίς γλυκές στιγμές ν’ αναπολῶ!

Οί όρκοι, τά μύρα αυτά, αυτά τ’ άτέλειωτα φιλιά,
“Από μιάν άβυσσο κανείς πού δέ θά τή μετρήσει,
Θ’ άνέβουν τάχα, όπως άφου λουστούν στους ώκεανούς,
Ξανανιωμένοι άπ’ τούς βυθούς τους οί ήλιοι άνεβαίνουν;
—“Ω όρκοι! ώ μύρα! ώ άτέλειωτα φιλιά!